

O. G. Arion

Al zecelea clan: Focul

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 1, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION O.G.

Al zecelea clan : Focul / O.G. Arion. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94795-8-2

821.135.1

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: noiembrie 2019

Tipărit în România

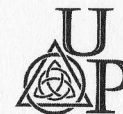
Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O. G. Arion

AL ZECELEA CLAN

VOLUMUL 1

FOCUL

București, 2019

PROLOG

*“În acea zi, în acea zi de demult,
în acea noapte, în acea noapte îndepărtată,
în acel an, în acel an de demult,
când utilul și splendoarea au apus...”*

Poem sumerian

Umbrele înserării cuprinseseră deja citadela, învăluind turnurile templelor ca niște voaluri întunecate și fluide. Undeva, departe, se auzea un orologiu bătând ora opt. Orașul se trezea la viață. Pe străzile luminate din loc în loc începea forfota obișnuită, murmurul și sunetul vocilor luând locul tăcerii apăsătoare din timpul zilei.

O siluetă se strecură pe lângă coloanele placcate cu lapis lazuli ce sprijineau tavanul somptuos al Marii Săli. Lumina apusului, filtrată prin vitraliile albastre colora încăperea în nuanțe de violet, dându-i un aer ireal. Necunoscutul se opri și ascultă. De dincolo de ușa întredeschisă aflată în capătul opus al sălii cu

podea de marmură răzbătea o rază de lumină. Acolo trebuia să ajungă.

Își continuă drumul cu grijă, oprindu-se din când în când și pândind sunetul pașilor ce puteau anunța sosirea vreunui musafir nedorit. Ajuns în dreptul ușii ghintuite în canaturi grele își lipi mâna înmănușată de lemnul lucios și împinse ușor. Ușa se deschise fără zgomot.

Acolo, așezat în spatele unei mese acoperite cu cărți și suluri de pergament se afla un bărbat. Avea părul și barba atât de albe încât păreau a fi pudrate cu argint. Stătea aplecat deasupra unei coli de hârtie pe care o cerceta cu ajutorul unui monoclu din aur. Un sfeșnic în care erau înfipite câteva lumânări răspândea în odaia încărcată de rafturi și instrumente ciudate o lumină tremurătoare.

Necunoscutul păși înăuntru și-și dădu jos gluga pelerinei negre pe care o purta. Celălalt își ridică distrat privirea. Îl fixă pe noul venit și, preț de o clipă, în ochii săi se putu citi teama.

— Tu? Ce cauți tu tu aici?

— Am auzit că ai găsit-o.

— E o minciună.

Vocea bărbatului tremura, în timp ce în cea a necunoscutului se deslușea o nuanță de ironie.

— Mă gândeam eu. Oare de câte ori Sfatul a răspândit zvonuri false?

Celălalt își îndreptă spatele și împături cu grijă hârtia pe care o cerceta.

— Și totuși ai venit. Pentru un zvon?

— Ai dreptate. Ca întotdeauna. Ei bine, am simțit că este mai mult decât atât. Și nu m-am înșelat, nu? Unde este?

— Chiar crezi că am să-ți spun? Ție?

— Nu, nu cred. Sunt sigur că o vei face.

Necunoscutul întinse mâna. Limbi roșiatice de foc începură să joace acolo, învăluindu-i degetele ca o mânușă stranie, apoi o mică sferă incandescentă de mărimea unui ou se alcătui, plutind la câțiva centimetri de palma sa întinsă.

— Voi arde locul ăsta din temelii.

— Dar Sfatul...

— O adunătură de găini fără minte. Lucrurile se vor schimba în Citadelă. Foarte curând. Și-acum, spune-mi unde este!

Bărbatul cu păr alb făcu un gest rapid, încercând să se retragă în spatele scaunului cu spătar înalt, în timp ce aruncă o privire scurtă către ușa aflată în partea opusă. Necunoscutul rânji.

— Unde este? repetă el.

Sfera de foc crescuse, semănând acum cu o portocală. Cu o mișcare amplă aruncă sfera de foc către unul dintre dulapurile aflate pe peretele din spate. Filele cărților se aprinseră imediat, răsucindu-se și înnegrindu-se și răspândind un miros înecăcios.

— Ești nebun? exclamă bărbatul, iar în ochi i se citi groaza.

— Unde e?

— Nu aici. E într-un loc sigur.

Începu să vorbească repede, însoțindu-și cuvintele cu gesturi scurte și nervoase. Preț de câteva

minute, în odaie nu se auziră decât vorbele lui și sunetul hârtiilor înghițite de foc. Apoi se lăsă tăcerea. Necunoscutul făcu o mișcare ciudată, ca și când ar fi strâns în pumn un obiect nevăzut și flăcările se stinseră la fel de repede cum izbucniseră. O lamă subțire luci scurt în mâna sa.

— Mulțumesc. Mi-ai fost de ajutor.

Înainte ca bărbatul cu părul alb să mai apuce să spună ceva, lama se înfipse în pieptul său și o rană lungă se deschise sângerând. Căzu la podea, în timp ce inima încă-i pulsa în mâinile necunoscutului care zâmbi. O aruncă lângă cadavru și se întoarse pe călcâie. Avea atâtea de făcut!

Ieși în noapte, lăsând în urma templul și pe păstrătorul secretelor sale și se pierdu în întuneric.

CAPITOLUL 1

O VIZIUNE

Undeva, departe se auzea sunet de voci, dar se stinse treptat. Tic-tac. Palmele-mi erau lipicioase din pricina sângelui. Tic-tac. Tic-tac.

Când m-am trezit în dimineața aceea — ultima din ceea ce numesc acum *viața mea de dinainte* — încă mai puteam simți pe limbă gustul amărui al sângelui ingerat cu o noapte în urmă. Trebuia să-i spun Alondrei să renunțe la anticoncepționale sau cel puțin să găsească o altă metodă contraceptivă. Mi-am trecut degetele peste buze și am înghițit cu greutate. Mă simțeam ca după o beție cruntă. Nu că aș fi știut care era exact senzația respectivă, dar așa mi-o imaginam, după ce ascultasem în trecut zecile de povestiri ale oamenilor care o experimentaseră.

M-am ridicat din așternuturi și-am dat ușor în lături draperia ce acoperea fereastra ogivă. Soarele

se ridicase deja deasupra orizontului, trimițând peste orașul amorțit raze ascuțite printre norii albi ca niște bucăți de vată. Am clipit des și mi-am frecat ochii îndurerăți de intensitatea luminii solare.

Uram ziua. Ai zice că, după secole de întuneric, cea mai mare satisfacție este să te bucuri din nou la vederea cerului senin. Total eronat! Ne place noaptea. Suntem mai agili. Vedem mai bine. Mirosim mai bine. Lumina soarelui ne moleșește, ne amorțește simțurile. Este ca și cum te-ai mișca prin apă, incapabil să reacționezi așa cum o faci de obicei, orb la culori și forme. Însă, pentru înalt consilierul Simon Blackfox trezitul în zorii zilei era o necesitate. Da, asta eram eu.

Am sunat clopoțelul fixat cu o sfoară de mătase roșie și aproape imediat ușa dormitorului s-a deschis.

— Bună dimineața!

Vocea Alondrei sună nefiresc de strident în încăpere, iar eu m-am strâmbat imperceptibil. Ducea o tavă ovală pe care era așezat un pahar cu picior înalt, alături de o cană aburindă cu cafea.

— Hmm, suntem morocănos în dimineața asta, râse ea și așeză tava pe masa aflată în partea opusă patului.

Am mormăit ceva ce semăna a salut și am sorbit o gură din lichidul roșu aflat în pahar. Puteam simți diferența. Alondra mă răsfăța cu sânge îmbuteliat. Am plescăit ușor din limbă și am așezat paharul pe tavă. Deja mă simțeam ceva mai bine.

— Plecați la birou? întrebă ea în timp ce desfăcea cu dexteritate fața de pernă, pe care o aruncă mai apoi pe podea.

— Trebuie. Har Zeiței că mai sunt doar câteva zile!

— Până la întâlnirea aia importantă cu sudiștii?

Era ciudat să aud un om numindu-i pe cei de aceeași rasă *sudiști*. Adaptarea Alondrei la Noua Ordine era fără cusur.

— Da. Ce avem de mâncare?

— Clătite cu dulceață de ardei iuți.

— Mă răsfеți, am spus aruncându-i primul zâmbet din acea zi. Apropo, crezi că poți schimba pastilele alea afurisite?

Mă privi în tăcere câteva clipe, apoi dădu din umeri și-și continuă treaba, trăgând de așternuturi și aruncându-le apoi grămadă pe jos. Am oftat și, renunțând la luptă, m-am îndreptat către bucătărie.

Apartamentul meu, situat la mansardă, ocupa întregul etaj al unei clădiri cu cinci nivele. Da, ne plac locurile înalte, întotdeauna am avut o afinitate pentru înălțimi. Singurele spații închise cu pereți de cărămidă erau dormitorul meu și cele două băi situate în colțurile opuse ale spațiului. În general, am oroare de ziduri. Este, probabil, o reminiscență din vremea când eram om. Asta a fost și motivul pentru care am ales să locuiesc acolo și nu mai aproape de centru, unde se găseau Marele Templu, Cancelaria și restul clădirilor administrative. În plus, piața era foarte aproape și îmi plăcea să deschid ferestrele și să ascult sunetul vocilor și strigătele vânzătorilor. Dincolo de piață se întindea, cât vedeai cu ochii, zona oamenilor sau Enkidu.

Pe masa din bucătărie, pe o farfurie transparentă trona un morman de clătite unse din belșug cu dulceață. M-am așezat și mi-am despăturit șervetul

alb, pe care l-am așezat apoi cu grijă pe genunchi. Cu furculița ridicată în aer, am anticipat plăcerea de a simți pe limbă gustul iute și textura aluatului, o combinație pe care o asociază cu zilele din trecut și care-mi stârnea amintiri dulci-amărui.

— Așa, bagă în tine!

Vocea aceea atât cunoscută mă făcu să pufnesc. Pe spătarul canapelei, Brynn, un papagal Ara uriaș, cu penaj multicolor își înclina capul în stânga și-n dreapta, clipind des.

— Nu ți-a schimbat Alondra semințele?

— Ba da, dar așa ucide pentru o friptură în sânge. Dar ce-ți pasă! Tu-ți faci de cap noaptea, iar dimineata te îndopi cu clătite, în timp ce eu mă chinui cu semințe și morcovi. Pff!

Brynn nu părea să fie într-o dispoziție prea bună în ziua aia și, sincer să fiu, nici dispoziția mea nu era prea grozavă. Am tăcut, mestecând încet o bucată de clătită, dar toată bucuria momentului se evaporase ca un abur în bătaia vântului. Am terminat de mâncat și am trecut în dormitor, acolo unde Alondra terminase de schimbat așternuturile. Am ales din șifonier un costum negru cu tunică trei-sferturi și guler cazac. Mi-am strâns părul lung într-o coadă la spate, pe care am prins-o cu o curelușă de piele terminată la capete cu mici sfere de argint.

Când am trecut din nou prin living, Brynn și Alondra se certau înjurând copios. Nu am rămas suficient de mult ca să-mi dau seama ce anume aveau de împărțit pentru că ceasul din perete arăta deja ora nouă.

În timp ce mă îndreptam către Cămară, mă tot gândeam la Brynn și la soarta sa nefericită. Un blestem afurisit îl blocase pe teriantrop în starea de transformare, condamându-l să-și trăiască restul vieții conștient de nenorocirea pe care o suferea. Atunci când îl găsisem era pe jumătate mort. Flămând și înfrigorat, se târâse la picioarele mele, abia reușind să îngâne câteva cuvinte. Accesul teriantropilor în Citadelă era interzis, dar nu m-am îndurat să-l condamnez la moarte, astfel că, după ce l-am adus acasă, l-am obligat să jure că nu își va trăda adevărata identitate în fața nimănui, cu excepția Alondrei.

Cei doi aveau tot timpul ceva de împărțit, mai ales că Brynn, în forma sa umană, avea în jur de douăzeci și unu de ani, cu doar doi ani mai tânăr decât ea, exact vârsta la care, teoretic, începi să-ți trăiești viața și să-ți exprimi deschis opiniile. Ei bine, el o făcea *prea* deschis, dacă mă întrebați pe mine. Uneori era amuzant să-i asculți, iar alteori certurile lor mă iritau într-o asemenea măsură încât îl vâram cu forța în colivia pe care o acopeream apoi cu o bucată de pânză neagră.

Am ajuns la Cămară exact în momentul în care ceasul arăta ora nouă și douăzeci și cinci de minute și m-am instalat în spatele biroului sculptat, scoțând din mapa pe care o adusesem cu mine un dosar gros cu coperti de carton galben.

Biroul meu, unul dintre cele mai spațioase și elegante din acea aripă a clădirii — fosta bibliotecă publică din Boston — se afla la primul etaj. Mobilierul din lemn masiv, împodobit cu arabescuri

delicate, capitелurile și rozetele, draperiile grele de brocart verde, toate dădeau un aer de eleganță subtilă încăperii.

Ferestrele arcuite se deschideau către curtea interioară unde susura o fântână arteziană, în mijlocul căreia trona statuia din marmură neagră a unei zeițe. De fiecare dată când privirea îmi cădea pe acel edificiu mă miram că scăpase neatins în timpul Reconstrucției.

Am început să-mi notez pe o listă separată un șir lung de nume. Întâlnirea cu delegația din sud care urma să aibă loc peste trei zile trebuia să iasă perfect, dată fiind pacea fragilă stabilită între cele două zone și tensiunile recente iscate în Teritoriul Salmu sau Zona Neagră, cum mai era numit.

O bătaie ușoară în ușă m-a făcut să-mi ridic brusc capul și să-mi pierd concentrarea.

— Bună dimineața, Simon.

M-am ridicat politicos și i-am indicat noului venit cel mai apropiat scaun aflat în fața biroului.

— Bună dimineața, Belum, am spus zâmbind.

— Ia loc, te rog. Între noi nu se mai pune problema etichetei, zâmbi la rândul său musafirul.

Kameron Kud'uri Usemi Aeriton era unul dintre cei nouă cancelari — cea mai înaltă funcție a Citadelei — și mentorul meu. În ziua aceea purta o superbă robă de culoarea prunei care contrasta puternic cu părul roșcat. Când fusese transformat avea probabil în jur de cincizeci de ani, iar descendența celtică se putea distinge cu ușurință în trăsăturile regulate ale feței sale.

— Cum te simți, Belum Kameron?

— Excelent, slavă Zeiței! Te pregătești pentru mâine? făcu el un gest către dosarul deschis pe birou.

— Da. Încerc să-mi dau seama dacă nu cumva încălcăm vreo regulă în selectarea membrilor delegației. Nu vrem să lezăm orgoliul oamenilor.

— Gândești prea mult, dragul meu.

Ridică mâna, oprind cu un gest scurt falsa mea împotrivire. Mă cunoștea atât de bine.

— Am o problemă importantă pe care vreau să o discut cu tine, urmă el, devenind brusc serios. Și voi intra direct în subiect.

— Vă ascult, Kameron, am spus încrucișându-mi degetele deasupra dosarului galben.

— Aseară a avut loc o crimă în Templu.

Un fior rece mă străbătu până în vârful degetelor.

— O crimă? Aici? Cine este victima?

— Madden Salas.

— Istoricul?

— Chiar el. Și nu este tot. Cadavrul a fost găsit în arhiva specială. Încă nu am ordonat ștergerea urmelor. Câteva dulapuri au ars și multe pergamente prețioase au fost distruse. Și încă ceva: inima i-a fost scoasă.

Știam ce însemna asta.

— Cine ar fi suficient de nebun pentru a comite o crimă în Citadelă? Și cea mai importantă întrebare dintre toate: *de ce?*

— Pentru a răspunde la această întrebare am nevoie de ajutorul tău. Ceilalți cancelari doresc o investigație discretă. Nu vrem să stărnim panică în Citadelă, așa că vom trece sub tăcere... ăăă... incidentul.